

Warszawa, dnia 28 lipca 2020 r.

Sygn. akt KR VI R 48/19

DPA-VI.9130.39.2019

POSTANOWIENIE

Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich w składzie:

Przewodniczący Komisji:

Sebastian Kaleta

Członkowie Komisji:

Wiktor Klimiuk, Łukasz Kondratko, Paweł Lisiecki, Jan Mosiński, Bartłomiej Opaliński,
Sławomir Potapowicz, Adam Zieliński,

po rozpoznaniu w dniu 28 lipca 2020 r. na posiedzeniu niejawnym

wniosku Miasta Stołecznego Warszawy reprezentowanego przez Prezydenta Miasta
Stołecznego Warszawy o uzupełnienie decyzji Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości
warszawskich nr KR VI R 48/19 z dnia 5 maja 2020 r.

z udziałem stron: Miasta Stołecznego Warszawy, M B , A B ,
K K , M i K i sp. z o.o. z siedzibą w W

na podstawie art. 10 i 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania
skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich,
wydanych z naruszeniem prawa (Dz. U. z 2018 r. poz. 2267, dalej: „ustawa z 9 marca 2017 r.”)
w związku z art. 111 § 1 i § 1b ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania
administracyjnego (Dz.U. z 2020 r. poz. 256)

postanawia:

1. odmówić uzupełnienia decyzji Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich z dnia 5 maja 2020 r., nr KR VI R 48/19;
2. na podstawie art. 16 ust. 3 i ust. 4 ustawy z 9 marca 2017 r., zawiadomić o wydaniu niniejszego postanowienia poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości.

UZASADNIENIE

Strona Miasto Stołeczne Warszawa, reprezentowana przez Prezydenta Miasta Stołecznego Warszawy, zastępowana przez pełnomocnika pismem z dnia 27 maja 2020 r. wniosła o uzupełnienie rozstrzygnięcia decyzji Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich nr KR VI R 48/19 z dnia 5 maja 2020 r. w zakresie rozstrzygnięcia w przedmiocie orzeczenia o obowiązku zwrotu przez A B na rzecz m.st. Warszawy równowartości nienależnego świadczenia, tj. kwoty 3 000 000 zł.

W uzasadnieniu wniosku podniesiono, że w ocenie wnioskodawcy w niniejszej sprawie zachodziły podstawy do orzeczenia o obowiązku zwrotu równowartości nienależnego świadczenia, którego jednak organ rozpoznający sprawę nie orzekł.

W ocenie Komisji wniosek jest bezpodstawny, dlatego też odmówiono uzupełnienia przedmiotowej decyzji zgodnie z treścią ww. wniosku.

Istotnym jest bowiem, że zgodnie z art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w decyzji, o której mowa w art. 29 ust. 1, Komisja może nałożyć obowiązek zwrotu równowartości nienależnego świadczenia na osobę należącą do jednej z wymienionych w tym przepisie kategorii. Nałożenie obowiązku zwrotu równowartości nienależnego świadczenia ma w związku z tym charakter fakultatywny.

W ocenie Komisji wniosek o uzupełnienie decyzji nie został uzasadniony w sposób świadczący o jego trafności. We wniosku o uzupełnienie decyzji nie zawarto argumentacji potwierdzającej jego zasadność. Wnioskodawca w piśmie tym zawarł akapit uzasadnienia, w którym stwierdza, że obowiązek zwrotu równowartości nienależnego świadczenia obciąża w sprawie A B jako osobę na rzecz której wydano decyzję reprivatyzacyjną, a która to osoba sprzedała prawo do przedmiotowej nieruchomości obecnemu właścicielowi za kwotę 3 000.000 zł. W ocenie wnioskodawcy w sprawie zachodziły w związku z tym podstawy do orzeczenia o obowiązku zwrotu równowartości nienależnego świadczenia.

Komisja jednak wskazuje, że samo zbycie w drodze odpłatnej czynności prawnej prawa do nieruchomości na rzecz osoby trzeciej, jak argumentuje wnioskodawca, nie powoduje z mocy prawa konieczności orzeczenia o nałożeniu obowiązku zwrotu równowartości nienależnego świadczenia. Nałożenie obowiązku zwrotu równowartości nienależnego świadczenia zależy każdorazowo od okoliczności konkretnej sprawy. W niniejszej sprawie ustalony stan faktyczny w decyzji Komisji z dnia 5 maja 2020 r. nr KR VI R 48/19 nie dawał podstaw do nałożenia obowiązku zwrotu równowartości nienależnego świadczenia od A B. Zatem twierdzenie wnioskodawcy, że zaistniały przesłanki z art. 31 ust. 1

ustawy z dnia 9 marca 2017 r. nie jest wystarczające dla uwzględnienia wniosku o uzupełnienie decyzji w tym zakresie.

W uzasadnieniu wniosku wskazano kilka spraw, w których Komisja orzekła o nałożeniu obowiązku zwrotu równowartości nienależnego świadczenia. Jednak okoliczności dotyczące tych spraw nie są tożsame z okolicznościami sprawy dotyczącej nieruchomości przy ul. Emilii Plater 14. Istotnie, jak wskazuje pełnomocnik Miasta Stołecznego Warszawy, w decyzjach organów wymagana jest stałość formułowanych poglądów, jednakże na tle tożsamego stanu faktyczno-prawnego. W sprawach, na które powołuje się pełnomocnik, stan faktyczny oraz prawny nie jest tożsamy ze stanem rozpoznawanej sprawy. Należy przy tym zwrócić uwagę, że ustawa z dnia 9 marca 2017 r. w art. 38 ust. 1 wyłączyła stosowanie art. 8 § 2 k.p.a.

Ponadto wskazać należy, że decyzja Komisji nie zamyka Miastu Stołecznemu Warszawa dochodzenia ewentualnych roszczeń na drodze postępowania cywilnego przed sądami powszechnymi.

Komisja dostrzega również, że praktyką m.st. Warszawy jest zaskarżanie każdej decyzji Komisji. Dzieje się tak z innych przyczyn niż nieuwzględnienie wniosku w przedmiocie uzupełnienia decyzji. Oznacza to, że m.st. Warszawa kwestionuje rozstrzygnięcie Komisji co do zasady, a niniejszy wniosek, w opinii Komisji, ma charakter pozorny.

Wobec powyższego, orzeczono jak w osnowie postanowienia.

Przewodniczący Komisji
Sebastian Kaleta

Pouczenie:

Zgodnie z art. 10 ust. 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz.U. z 2018 r., poz. 2267) od niniejszego postanowienia **nie przysługuje środek zaskarżenia**. Zgodnie z art. 16 ust. 3 i 4 tej ustawy zawiadomienie o wydaniu postanowienia uważa się za dokonane po upływie 7 dni od dnia publicznego ogłoszenia.

Zgodnie z art. 111 § 1 b uzupełnienie lub odmowa uzupełnienia decyzji następuje w formie postanowienia; natomiast art. 111 § 2 stanowi, że w przypadku wydania postanowienia, o którym mowa w § 1b, termin dla strony do wniesienia odwołania, powództwa lub skargi biegnie od dnia jego doręczenia lub ogłoszenia.

